Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 6 (1050) * miercuri 9 februarie 1966 * 8 pagini 30 bani

O ZI DE NEUITAT

Pentru mine, poate ca și pentru mulți dintre voi, a fost o zi obișnuită. Dar pentru Enache Carolița și Ștefan Nicolae, elevi în clasa a VIII-a la Școala generală nr. 9 din Buzău, ca și pentru Niță Alexandru, elev la Centrul școlar agricol, ziua aceea a fost cu totul deosebită. Atît de deosebită încît, cu siguranță, nu o vor uita niciodată.

Spre seară, după terminarea orelor, toți trei au venit la Comitetul orășenesc U.T.C. Erau emoționați. Carolița își tot făcea de lucru cu una din codițele ei de culoarea spicului de grîu, iar Nicu tot pipăia nodul cravatei de pionier și-și aranja pe cap șapca de elev. Numai Sandu, ceva-ceva mai mare decît ei, părea mai calm. Părea, pentru că, de fapt, numai el știa cît de tare îi batea inima.

Carolița se gîndea la îndatoririle și drepturile pe care le citise în statut. Se mai gîndea însă și la numeroasele acțiuni la care luase parte, împreună cu alți pionieri și cu uteciștii din clasă, în vederea acestui eveniment. Despre care să vorbească dacă o vor întreba ? Despre vizita la fabrica de mase plastice, unde s-au întîlnit cu numeroși uteciști, ori despre adunarea aceea în care au discutat despre cinstea de a fi utecist, sau... Din cînd în cînd se mai gîndea și la șaptele acela, singura medie de 7 pe primul trimestru. Ce bine ar fi fost... Dar lasă, de acum nici un șapte ! Nicu se străduia să vadă în fața ochilor — așa cum are el obiceiul să-și „caute" calmul ori de cîte ori se află în asemenea situații... „încordate" — cînd o lupă, cînd un obiectiv de binoclu. Și se străduia să „vadă" și felul în care sînt reflectate razele de lumină. Dacă-l vor întreba ce vrea să ajungă mai tîrziu, are să răspundă fără șovăire : specialist în construcția de aparate optice. Iar Sandu... Sandu se gîndea cu bucurie că poate vreunul dintre membrii Comitetului orășenesc s-o fi pricepînd cumva la tractoare și are să-l întrebe despre așa ceva. Iar el, care avea numai note de 9 și 10, pînă și la conducerea tractorului (nu mai demult decît toamna trecută a arat o bună parte din ogoarele cooperativei agricole de producție din comuna lui natală), avea să dovedească cît de bine se pricepe el în meseria pe care și-a ales-o.

Ușa, dincolo de care se afla adunat întregul birou al Comitetului orășenesc, s-a deschis încet :

— Enache Carolița !...

Cu o privire, Marioara (Gheorghe Marioara, colega ei, secretara comitetului U.T.C. pe școală), a îndemnat-o pe Carolița să intre înăuntru.

Constantin DIACONU

(Continuare în pag. 2-a)

Doi elevi din clasa a VIII-a de la Liceul „C. A. Rosetti" din Capitală. O fată — Popa Letiția, și un băiat — Vlad Vasile. Doi tineri care, de curînd, au împlinit 14 ani. Dar nu numai atît ci, totodată, și doi... proaspeți uteciști. Iată-i cu carnetele roșii în mînă, privind cu îndrăzneală și încredere viitorul.

Foto : Gr. PREPELIȚA

LA RAPORT: CELE PATRU SĂPTĂMÎNI

PRIMA SĂPTĂMÎNĂ:

— Zilele mele au fost luminoase, pline de bucurie. Copiii și-au împărtășit impresiile vacanței de iarnă, au scris compuneri despre aceasta. Apoi... a nins ! Ce mai veselie a fost ! Dar, trimestrul începuse, așa că joaca a trecut pe planul doi. S-au ivit în catalog și cîteva note, pe care nu mi-e rușine să le numesc. Prima surpriză plăcută a oferit-o Novac Constantin : un răspuns bun la geografie, cum de mult nu mai auziseră de la el colegii. Mai, mai. să crezi c-a învățat și în vacanță. Apoi, fiecare zi a venit să adauge noi cunoștințe și, desigur noi note bune. Mi se părea că nu sînt prima săptămînă, ci că mă aflu în toiul trimestrului. A fost lipsă la apel, în toate zilele mele, elevul Haiduc Ion.

A DOUA SĂPTĂMÎNĂ:

— Speram, că așa după cum s-a desfășurat prima săptămînă, totul va merge bine și, acum la raport, voi avea și eu cu ce să mă laud. Este drept, aș putea să vorbesc despre cei care au continuat, ca să zic așa, „tradiția" primei săptămîni, care au venit în fiecare zi cu „sufletul împăcat" că pot răspunde la orice obiect. Dar să mă fac că nu știu de... muțenia cu care a „răspuns" Țăranu Elisabeta la istorie și fizică ? Să uit acel 4 luat de Novac Costel (același din prima săptămînă) la limba română ? Să trec cu vederea pionierei Blidaru Maria, neatenția din timpul orelor, scuzele pentru temele nefăcute, lecțiile învățate superficial ? Nu se poate ! Doar dau un raport. Cît îl privește pe Haiduc Ion, și în decursul zilelor mele a fost lipsă la apel.

A TREIA SĂPTĂMÎNĂ:

— Raportez un lucru deosebit : a apărut Haiduc Ion ! Învăluit parcă într-o ceață de mister, tăcut, retras. Colegii, care mai de care, au sărit cu întrebări. Cîtva timp îl crezuseră bolnav. Apoi se interesaseră la tatăl lui, să vadă ce-i cu el. Acesta a rămas cu totul nedumerit. În fiecare zi, Ionel își lua servieta și pleca la școală, după-amiază se părea că-și face lecțiile. Atunci, ce mister ascundea Ionel ? Să vă spun. În prima zi de școală, Ionel a gîndit că nu se vor face cine știe ce lecții și ar putea, liniștit, să se ducă să vadă un film. I-a plăcut mult „Expresul Paris-München", așa că s-a dus și a doua zi să-l revadă. A făcut această călătorie cu... „expresul" și în zilele următoare. În total de 12 ori. În ultima vreme, ar fi vrut să se întoarcă din călătorie la școală. Dar... ce putea să spună, de ce a lipsit ? Și uite așa, pînă cînd a aflat tatăl său. Acum Ionică și-a încheiat călătoriile și are o groază de lecții de învățat din urmă.

A PATRA SĂPTĂMÎNĂ:

— Parcă niciodată nu i-am văzut pe pionierii clasei a VI-a A, de la Școala generală nr. 1 din Timișoara, atît de hotărîți. În discuția grupei lor despre învățătură și disciplină s-au arătat foarte exigenți. „Sîntem o clasă bună, au spus ei, ce caută notele mici și mediocre în catalogul nostru ?"... Dar cîte nu s-au mai spus ! Toți cei în cauză au fost luați la rost. Bineînțeles, n-au lipsit nici părerile de rău, angajamentele. Nu știu de ce, dar sînt convinsă că se vor ține de cuvînt. Rămîne să raporteze celelalte săptămîni...

Elena MANESCU

„Sst, doarme băiatul!"

BLOC NOTES

de Eduard JURIST

— „Aici, Gigeleee !"

— „Trage ! Trage !"

— „Uraaa ! Cinci la zero pentru noi !"

Meci de fotbal ? Bineînțeles. Pe Stadionul Tineretului ? Nu. Pe stradă. Pe ce stradă ? Pe foarte multe. Eu voi alege una Cea pe care locuiesc. Vara, pomii înfrunziți aruncă dungi paralele de umbră care se deplasează o dată cu soarele. Acum, în jurul pomilor sînt movile de zăpadă. Strada a fost curățată și...

— „Pasează ! Nu ține mingea !"

Cît e ceasul ? Mda, ca de obicei, trei și jumătate. Chiar în blocul de peste drum, la etajul doi, locuiește un mecanic de locomotivă. Lucrează 48 de ore și 24 e liber. Vine cu cursa de noapte. Acuma se odihnește.

— „Ba e hent !"

— „Ba nu e !"

— „Tu să nu mă-nveți pe mine !"

S-a făcut 4 și un sfert. La ora asta vine de obicei doctorița de la etajul trei din blocul nostru. Uneori ne întîlnim în lift Îmi povestește diferite întîmplări de la policlinica de copii. Are grijă de toți copiii cartierului Și cînd vine acasă, vrea să se odihnească...

— „A fost gol !"

— „Nu ține, măi !"

În blocul E 7, la etajul V, locuiește un ilustrator de cărți. Lucrează mai mult noaptea. Fereastra i-o văd luminată pînă spre ziuă. „Numai noaptea mă pot concentra — mi-a spus. Ziua..."

— „Mai jucăm ?"

— „Dă drumul la minge !"

În colțul străzii e un parc. Alături, un teren de joacă L-am întrebat într-o zi pe Gigel. „De ce nu vă jucați acolo ?" „Oh, — mi-a răspuns — nu mai sîntem mici, să ne jucăm în grădiniță !"

Cu tatăl lui Gigel sînt coleg la intreprindere. Duminică dimineață am trecut să-l iau la plimbare Mi-a deschis mama băiatului „SST, DOARME BĂIATUL ! INTRAȚI INCET, CĂ MAI DOARME GIGEL !" Și toți umblau în vîrful picioarelor, vorbeau în șoaptă evitînd cel mai mic zgomot.

— Trebuie să-l lăsăm să se ODIHNEASCA ! spuneau ei.

Eu, unul, l-aș fi trezit pentru ca să audă acest lucru ! Am renunțat, în speranța că va citi cele de mai sus și va reflecta...

Nimeni nu este prea mic...

Și-a înnodat cravata frumos, apoi s-a privit în oglindă. Și a zîmbit. Pe albul cămășii, colțurile cravatei par și mai roșii Degetele caută nodul cravatei, mîngîind ușor mătasea moale. și dintr-o dată, în oglindă apare imaginea altui băiat. E tot el, Mircea Tudose din clasa a III-a C, dar fără cravată la gît. Și Mircea zîmbește din nou, după cum îi e felul. Băiatul acela a rămas însă departe Și era parcă mai mic. Avea însă o dorință mare. Să fii pionier... gîndea băiatul de atunci. A muncit mult. A învățat bine și gîndul acela a devenit realitate. Un coleg mai mare i-a spus atunci : „Vezi, Mircea ? Ți-ai realizat scopul propus". Ține minte cuvintele lui pentru că atunci, ca și acum, ele sună grav De parcă ar fi vorba de treburile unui om mare : scopul propus... De fapt cravata era pentru el un punct luminos cum sînt becurile străzilor noaptea, pe care le privește printre gene. Un punct luminos cu multe, foarte multe raze împrejur. Așa era cravata pentru Mircea. Acum, cînd spune cuiva că vrea să se facă — firește, mai tîrziu, cînd va fi mare — inginer-auto, fiecare om il privește într-alt fel. Părinții-i spun: „Bravo, ai un țel mare în viață". Alții rîd. „Cum, ți-ai ales pînă și fabrica în care vei lucra ?" — se miră ei și rîd. Să mai crești ! Cine știe ce vei ajunge în viață ?...

Martin Valeria e o colegă de-a lui, Ea îl ia totdeauna în serios. Dar cu ea e altceva! Ea învață așa de bine... Da, parcă și pe ea a auzit-o rostind cuvintele acestea „scop în viață"... Ea zice că vrea să se facă profesoară de istorie. O profesoară foarte bună de istorie De aceea învață așa de bine la toate obiectele. Ca să știe mult, cît mai mult.

Sau uite-l, de pildă, pe Andrei, de la „a III-a B". El este și elev la școala de muzică. În anul IV. Face pianul. Visează să ajungă dirijorul unei mari orchestre de muzică simfonică. Un dirijor trebuie să cunoască toate instrumentele. Așa spune Andrei Și muncește foarte mult pentru asta Ce-i curios este că nu-l obligă nimeni, nici chiar părinții, să studieze pianul. Și el studiază, și studiază... Zice că numai muncind poți face ceva serios în viață... Mircea crede că aceste cuvinte le-a auzit el de la vreun om mare...

Nimeni nu este prea mic pentru a avea un scop în viață !... Fie că se gîndește sau nu, fie că știe sau nu, munca lui, frămîntările, dorința lui de-a face ceva în viață trebuie să-l înalțe în proprii săi ochi. Astăzi, la școală, *scopul în viață* poate îmbrăca haina dorinței de-a *avea numai note bune*. Firește, nu mă gîndesc la „recordmenii" celor mai multe filme văzute, în dauna lecțiilor neînvățate. Nu, fără îndoială, asta nu poate fi un scop *în viață*.

Scopul în viață? La clasa a VIII-a, la aceeași Școală generală nr.9 din Pitești (unde l-am cunoscut pe Tudose Mircea și gîndurile lui) scopul în viață nu mai este o noțiune vagă sau aproape vagă. E ceva clar, spre care te îndrepți cu fiecare zi din viața ta, în întîmpinarea căruia ieși cu tot ce ai mai bun în tine.

Scopul în viață ? Este dorința DE-A TE REALIZA ca să poți fi folositor, prin capacitățile tale, societății. De-a PUNE DE ACORD ASPIRAȚIA CU MUNCA, CU POSIBILITĂȚILE TALE — pentru ca în viață, la locul tău de muncă să fii foarte necesar. Paulei Bulat îi place ordinea. Și o obține pretutindeni în jurul ei. Scop în viață ? Nu, ci un mijloc de atingere a scopului. Paulei îi place DISCIPLINA MUNCII Cîndva, n-a avut-o. Citea mult. La repezeală. Și după ce termina de citit uita deja și titlul și autorul, și acțiunea cărții. S-a disciplinat. Citește cu atenție. Alege cărțile. Paula vrea să se facă arhitect. Desenează frumos. „Muzica mă inspiră. Și uneori încerc — așa, pentru mine — să armonizez desenul cu muzica" — spune Paula. Scop în viață ? Poate. Numiți-l oricum. Dacă el înseamnă ASPIRAȚIE. MUNCĂ... nimeni nu este prea mic pentru a avea un scop în viață...

Elena SKIBINSKY

Desen : Stela CREȚU

O vizită la Muzeul de istorie a orașului București. E interesant să descoperi vechea imagine a Capitalei noastre și să cunoști și mai bine noua ei carte de vizită.
Foto : Gr. PREPELIȚA

Cînd era de vîrsta voastră

EDISON – „PUIUL DE CERB DIN MICHIGAN"

Respectabilul domn Samuel Edison fierbea ca un cazan pus sub presiune... Sprîncenele-i arcuite se făcuseră întocmai țepilor unui arici. Cu mîinile la spate, pășea nervos dintr-o parte în cealaltă a camerei. Mancy, soția lui, croșetînd, se străduia să-și păstreze liniștea.

— Nu, cu băiatul ăsta n-am s-o scot niciodată la capăt ! continuă domnul Samuel șirul descărcărilor sale. Mi-a transformat pivnița într-un... laborator, laborator de experiențe ! Și apoi, ce poate înțelege un copil de zece ani dintr-o carte ca asta ?

Și domnul Samuel împinse pe masă un voluminos tom din „Filozofia naturală și experimentală" de Richard Green Parker.

— O cunosc, Samuel ! Ce găsești tu rău în faptul că pe Al îl pasionează cuprinsul ei ? Aici e vorba de toate cunoștințele științifice și tehnice de astăzi, de toate experimentările făcute pînă acum !

— Și pe care dumnealui se încăpățînează să le reediteze !

— Ascultă, Samuel ! Acum vreo trei ani, Al a dispărut de-acasă. Tu nu știi, erai plecat la Port Baxwell.

— Și ?

— După două zile de căutare, timp în care nu mă întreba prin ce emoții am trecut și ce gînduri negre mi s-au învîrtit prin cap, unde crezi că-l găsesc ? În coțetul găinilor !

— Și mă rog, ce căuta dumnealui acolo ?

— Aștepta nerăbdător ca să se clocească niște ouă de rață !

Pe domnul Samuel Edison îl bufni rîsul.

...Într-adevăr, pentru unii, micul Tom — sau Al, cum i se mai spunea — a constituit mulți ani o mirare. Doar mama lui l-a intuit. Mai tîrziu, cînd băiatul devenise marele inventator Thomas Alva Edison, avea să spună despre ea : „...mamei îi datorez că sînt așa cum sînt ! Dînsa m-a înțeles și mi-a dat posibilitatea să mă dezvolt, urmînd întocmai înclinațiile mele !"

...„Înclinațiile mele !" Dar oare care au fost acestea, cînd marele inventator american, de numele căruia sînt legate dezvoltarea telegrafiei, fonografului, telefonului cu bobină de inducție și microfonului cu cărbune, prima centrală electrică din lume, pionieratul în electronică, primul tip de cinematograf vorbitor și multe alte invenții, avea doar 10—12 ani ?

„Ce-i făcut de mîna ta, e bun făcut" ! a fost deviza lui Edison încă de pe vremea aceea. Iată de ce copilul care căuta să înțeleagă tainele naturii se străduia să verifice tot ce citea ! Iar acest tot ar putea fi exemplificat cu o carte ca „Filozofia naturală și experimentală" în care erau prezentate toate cunoștințele tehnico-științifice ale timpului acela (sîntem la jumătatea secolului al XIX-lea) sau cu „Enciclopedia ieftină".

Pentru a-și procura banii necesari experiențelor chimice din micu-i laborator amenajat în pivnița casei, Al nu s-a sfiit să vîndă ziare și fructe în trenul de pe calea ferată ce lega Port-Huron-ul de Detroit. Îi rămînea suficient timp să-i ajute mamei la unele treburi gospodărești și să fie un frecvent cititor al Bibliotecii populare din orășelul său.

„Copilul cu idei mărețe" sau „puiul de cerb din Michigan" cum i se mai spunea micului Tom, știa la 12 ani să manipuleze telegraful Morse, devenea la 15 ani tipăritor și editor al unui ziar cu tiraj de 400 exemplare, reușea — tot la această vîrstă — să-și instaleze un telegraf propriu, dovedind cu prisosință hărnicie, perseverență, pasiunea de a afla și de a realiza mereu ceva nou.

Val. TEBEICA

O ZI DE NEUITAT

(Urmare din pag. 1-a)

...Cînd a apărut pe ușă, cu carnetul roșu în mînă, deschis, ca să se usuce bine cerneala semnăturii, Carolița avea obrajii și mai roșii decît atunci cînd intrase, ochii îi străluceau, aprinși de o bucurie și mai mare. Și-a privit îndelung carnetul și și-a citit numele, scris cu litere mari și clare. Da, acesta era carnetul ei de utecistă. De acum făcea și ea parte din rîndurile U.T.C.-ului, și cu numele, dar și cu inima, cu toate cunoștințele și posibilitățile prezente, cu toate visurile de viitor. Mai apoi, pe aceeași ușă au apărut și Nicu, și Sandu.

Trei elevi, trei tineri uteciști. Pașii lor peste pragul camerei în care li s-a înmînat carnetele de uteciști, au marcat, de fapt, primii pași dincolo de pragul copilăriei, în adevărata tinerețe. O tinerețe pe care o vor trăi și și-o vor împlini zi de zi, ca niște adevărați uteciști, îndrăgostiți de muncă, de meseria pe care și-o vor alege, sîrguincioși, modești, respectuoși, gata întotdeauna să-și ajute tovarășii de lîngă ei, gata întotdeauna să înfrunte și să treacă peste orice fel de greutăți. Realizările lor de pînă acum — notele bune, comportarea ireproșabilă, bogata activitate culturală și obștească pe care o desfășoară ca elevi — toate acestea dau certitudinea deplină că cei trei, asemenea altor mii și mii de tineri din țara noastră, care în aceste zile pășesc în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist, vor crește ca viitori constructori de nădejde ai societății noastre.

Era seara, tîrziu, cînd au plecat spre casă, bucuroși, fericiți. Seara unei zile pe care, cu siguranță, cei trei nu o vor uita niciodată.

O FLACĂRĂ VIE: PRIETENIA

Nu demult, în clasa a VI-a E a Școlii generale nr. 4 din București s-a dezlănțuit una din cele mai aprige bătălii împotriva nepăsării, a lenei și a mediocrității. Inamicul principal părea să fie nota 4, sau scăunelul comozilor cum i se mai spunea în clasă. Am fost de față la începutul acestei mari epopei. Mi-a rămas adînc întipărită în minte vocea pionierului Mesaru Mircea, care pornise la un atac vijelios:

— Noi am dovedit colegilor slab pregătiți că pot să se bizuie pe ajutorul fruntașilor. Iată! Ziua în care Tîrnăuceanu Viorel a primit 9 la geometrie, s-o proclamăm sărbătoarea primei victorii... Dar, închipuiți-vă! Mai avem colegi care ocolesc sprijinul nostru de nădejde. Nici o îngăduință pentru ei. Vorba proverbului: „Spune-mi cu cine ești prieten, ca să știu cine ești!"

Pentru că această cuvîntare s-a bucurat de aplauze, l-am rugat pe Mircea să-mi explice cum și-a ajutat el colegii rămași în urmă. Mircea n-a stat nici o clipă pe gînduri:

— Să vă dau un exemplu! Atunci cînd Ciocan Cristina a lipsit, i-am comunicat temele pentru acasă. Dacă ea nu și-a scris toate lecțiile din urmă la limba engleză...

Vedeți, la aceste cuvinte, o fată a tresărit și s-a ridicat cu fruntea plecată, roșie ca macul. Desigur, Cristina... Ea tăcea, și, deoarece părea să fie copleșită de vinovăție, pionierii au continuat discuția fără s-o mai ia în seamă. Numai că, orice reporter poartă cu sine, în mare secret, un aparat special care înregistrează gîndurile copiilor. L-am conectat cu frămîntarea lăuntrică a Cristinei și astfel am aflat

O întîmplare, poate nu chiar atît de... întîmplătoare!

...„Vai, dacă ar lua acum cuvîntul Daniela, prietena mea cea mai bună"... își spunea Cristina. „Daniela l-ar contrazice pe Mircea. Ea trebuie să știe cît de greu mi-a fost, de una singură, să mă descurc cu pronunția. Fiindcă în tot timpul bolii, mi s-a întîmplat ceva de necrezut: nimeni n-a venit să mă vadă, nici unul dintre colegii care mă privesc acum încruntați. Pe Daniela o iubesc și am scuzat-o. Vrea să se facă astronom, probabil că este cu capul în stele... Iar la Mircea, nimeni nu știe că am fost tot eu, ca să-i cer lecțiile predate. Sigur că aveam nevoie de ajutorul colegilor mei. Dar de un ajutor adevărat, nu ca acela din vorbele mari rostite de Mesaru!!!...

Doream să-i fiu de folos Cristinei. Am îndemnat-o pe Ionescu Daniela să vorbească. Dar, ciudat! Vocea prietenei atît de catifelată de obicei, semăna acum întru totul glasului bătăios al lui Mircea.

— Clasa noastră este o mare familie. Să ne ajutăm ca între frați. Am multe prietene minunate: sîntem atît de apropiate una de alta!... În prezent mă preocupă o idee: cum s-o atrag în mijlocul nostru pe... Rodica? E fată bună, dar așa de retrasă! Ce nu i-o fi plăcînd la noi?

Cristina a rămas întristată. După judecata ei, fruntașii clasei au pornit o acțiune lăudabilă, dar n-au trecut încă cel dintîi examen: prietenia adevărată!

Acest lucru l-au înțeles foarte bine elevii clasei a VII-a B, de la Școala generală nr. 79. Cunoașteți fabula cu...

...Racul, broasca și o știucă?

Cele trei viețuitoare au rămas de pomină pentru tovărășia încheiată odată între ele: racul trăgea înapoi, broasca sălta, știuca împingea, iar treaba lor rămînea tot pe loc.

În clasa despre care vă povestim, erau trei prieteni întocmai personajelor din fabulă: Bodin Constantin, Lahman Dumitru, Viorel Franguloiu... Toți trei, mari vînători de note limită. Constantin, deși înainte dovedise că poate să învețe bine, atinsese la sfîrșitul trimestrului I recordul mediocrității: șapte medii de 5. Dumitru, care nu ajunsese încă la această colecție, s-a oferit să-și întreacă colegul prin... indisciplină. Se „îmbolnăveau" împreună, cînd era vreun meci de fotbal; toți trei căutau să-și petreacă orele de clasă cît mai comod pentru ei, împiedicînd și pe ceilalți colegi, distrăgîndu-le atenția...

Și iată că fruntașii clasei a VII-a B au pornit ofensiva nu numai împotriva notelor limită din catalog, dar mai ales, au căutat să-i despartă pe Dumitru, Viorel și Constantin. Elevul Paicu Sorin, pasionat și el pentru jocul cu mingea, dar băiat silitor și disciplinat, s-a apropiat de Constantin. După joacă, l-a poftit să-și revadă temele pentru acasă. „N-am timp de așa ceva. Mai am de marcat două goluri", l-a repezit Constantin. Sorin avea și timp și răbdare pentru noul său prieten... A deschis caietele și s-a adîncit în studiu. „Nu-i nimic, am să mă joc cu Dumitru!" — și-a zis Constantin. Numai că Dumitru se afla, în același timp, la Mandrea Florin și, suspinînd după biletele de cinema pierdute, își lucra problemele la matematică. Din celălalt capăt al mesei, Florin se uita pe furiș la Dumitru, pe după filele cărții de istorie... Ce să vezi? Dumitru ofta, dar socotea de zor...

Curînd, va veni o zi în care Dumitru, Constantin și Viorel nu vor mai semăna de loc cu personajele amintite... Dar fabula rămîne pentru alți copii. Ori de cîte ori vor vedea în prietenie o oază a lenei, a indisciplinei

Motanul îmbufnat

În clasa a VII-a A, de la Școala generală nr. 155, prietenia adevărată strălucește ca o flacără. Băieții le ajută pe fete să păstreze curățenia clasei, veghează împreună la liniștea orelor... Și încă ceva. Atunci cînd se ivește între ei un „motan îmbufnat" ca Marcu Sorin, știu să-i dea o lecție prietenească.. Așa au hotărît odată să-l ocolească în pauze. Iar atunci cînd Sorin le-a reproșat că nu-i sînt prieteni Neagoe Traian, care atîta aștepta, i-a spus:

— Dar cum înțelegi tu, Sorine, prietenia noastră? Îți arătăm în ce fel se iau notițe bune, și tu te faci foc și pară. În schimb, strașnic te-ai bucura dacă te-am lăsa să-ți copiezi temele pentru acasă!... Iar dacă te refuzăm, ești ca un „motan îmbufnat". Nu ne mai vezi și începi să scotocești prin ghiozdane. Te servești singur. Așa nu mai merge. Domnica și-a găsit caietul de matematică aruncat după sobă... De ce vrei să ne jucăm cu tine dacă în ore tu nu ești alături de noi?...

Treptele prieteniei

Manea Florica și Urșeanu Liliana din clasa a VII-a A a Școlii generale nr. 79, ne-au povestit cum într-o vreme au fost îngrijorate pentru Sanda, prietena lor... Prinsese obiceiul să tragă cu urechea la răspunsurile suflate din bănci.

— Să nu rîdeți. Nimeni din clasă nu-și dăduse încă seama, dar noi, ca bune prietene, am observat înspăimîntate cum urechile începuseră să i se miște singure, ori de cîte ori trebuia să vorbească la lecție. Ne-am sfătuit să ne șoptim una alteia răspunsuri intenționat greșite. Sanda le-a prins din zbor și le-a rostit în hazul clasei... A fost un leac miraculos pentru prietena noastră.

Cu fiecare încercare a prieteniei lor, pionierii urcă o treaptă nouă. Dobîndesc însușiri ce le-au plăcut la prietenii lor, lasă în urmă cusururile de care s-ar fi dezbărat poate mult mai tîrziu...

Maria PETRE
Desene: Puiu MANU

Astăzi, Antonela învață despre părțile de propoziție, mîine despre frază, iar peste cîtva timp... va analiza cu competență o operă literară. (În fotografie: Mihăilescu Antonela, pionieră în clasa a IV-a A, clasă fruntașă la învățătură, de la Liceul nr. 40 București).

UN MOZAIC VESEL

de Radica TOTT

Epigrame

UNUI ELEV SOMNOROS:

Moțăi crunt, fără zăbavă
Toată ziua lîngă noi.
Nu mă mir că, scos la tablă,
Te „trezești" cu ... nota 2.

UNUI ELEV CARE ÎNVAȚĂ MECANIC

Tot repeți fără de minte
Fraze-ntregi, ca papagalul.
Dacă mergi-așa, înainte,
Cred c-o să repeți și anul.

Glume

CONCLUZIE

Ionel, aflînd că colegul lui de bancă se joacă toată ziua și abia noaptea, tîrziu, își face lecțiile, i se adresă într-o zi:

— Costele, e adevărat că tu îți faci lecțiile numai noaptea?
— Da, e adevărat...
— Atunci, probabil, din cauza asta nu prea se vede ce înveți.

Ghicitori

1. Cine seamănă cu un elefant, dar nu este elefant?
(Un elefant desenat)

2. Cine te privește, dar nu te vede?
(Chipul din oglindă)

3. Care-i cel mai „vesel" animal?
(Rîsul)

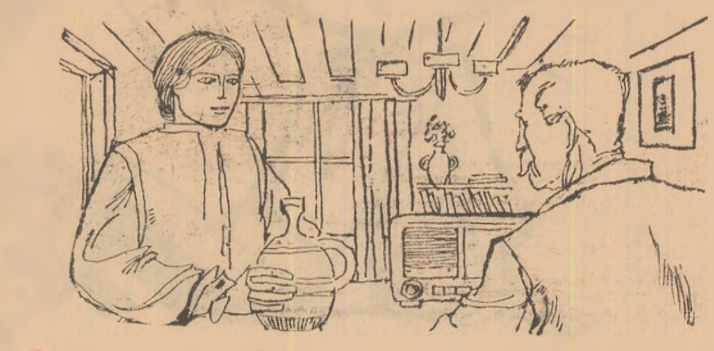

MODESTIE

— Tăticule, e adevărat că omul e bine să fie modest?
— E adevărat, Mihăiță.
— Atunci, află că am luat un 4 la fizică.

Întîmplare într-un autobuz

de Vintilă ORNARU

Cei 9 pasageri, răsfiraţi pe băncile autobuzului, îl urmăreau cu atenţie pe şofer : acesta, cu o mînă pe volan şi cu cealaltă pe schimbătorul de viteze, se chinuia de mama focului să-şi păstreze maşina pe firul şoselei ascunsă sub zăpada care căzuse din abundenţă peste noapte. Într-o vreme, motorul se opri brusc şi şoferul auzi răsuflările pasagerilor : răsuflau greoi, ca atunci cînd eşti pus să faci un efort peste puterile tale.

— Măi, să fie, zise şoferul zîmbind, dar ce aveţi de răsuflaţi aşa de greu ?

Unul dintre pasageri, un om între două vîrste, ascuns într-o şubă miţoasă, în loc de răspuns îşi întoarse privirile spre geamul aburit, de parcă ar fi vrut să spună : „Nu vezi ce-i afară ? Cum ai vrea să suflăm altfel ?"

Afară, vîntul răscolea zăpada cu nişte lopeţi nevăzute. O plimba de ici-colo, după pofta inimii lui, pe cîmpia îmbrăcată în cojoace albe.

— Da' cine v-o fi pus să porniţi la drum pe o vreme ca asta ? întrebă într-o doară şoferul.

— „Copiii"... îi răspunse, îngîndurat, omul îmbrăcat în şuba miţoasă.

— Pe o viforniţă ca asta, nici un copil de pe lume nu te mai trece absent la condică, îl linişti şoferul.

— Asta dacă pe „copii" i-ar chema Costel sau Ionuţ... Da', îi cheamă... Joiana, Petruţa, Justina...

— Ei, da' mulţi „copii" mai aveţi ! se miră şoferul.

— Cîte 20 pentru fiecare din noi, îl lămuri cel care vorbise şi mai înainte.

— Şi fiecare e cîte o uzină care preface furajele în lapte dulce, îl completă un altul, rîzînd ca de o glumă bună.

— Şi cît lapte dulce dau pe an uzinele astea ale dumneavoastră ? întrebă curios şoferul.

— La noi, la Hălchiu, anul trecut, fiecare dintre ele au dat 2 000 de litri.

— Cele din Ghimbav au dat mai mult : cam la 2 300, zise un alt pasager.

— Cele din Feldioara peste 2 500, zise un altul.

Şi în vreme ce autobuzul înainta cu greu pe şleaul înzăpezit al şoselei între cei 9 pasageri se porni o adevărată... şedinţă de analiză a muncii. De la producţiile de lapte pasagerii trecură repede la alte capitole de activitate, din care şoferul desprinse, de pildă, că cei din Ghimbav au mai multe vite la suta de hectare decît cei din Hălchiu ; că cei din Feldioara au livrat tineret bovin la peste 300 de kg şi la calitatea I-a în vreme ce cooperatorii din Hălchiu l-au livrat în jurul a 180 de kg din care 80 la sută de calitatea II-a ; că cei din Bod au obţinut, în medie, 3,700 kg lînă de pe fiecare oaie, în vreme ce acei din Hălchiu numai 3,500 kg ş. a. m. d.

Ascultîndu-i, şoferul avea impresia că în autobuzul lui şi-au dat întîlnire 9 oameni din mai multe comune învecinate, cum ar fi Ghimbavul, Bodul, Feldioara şi Hălchiu, şi că fiecare dintre ei îşi lăuda, cum e şi firesc, unitatea de muncă din care făcea parte. Doar cînd autobuzul intră în Hălchiu, unul dintre ei strigă :

— Am ajuns... opreşte !

Şoferul opri şi pasagerii coborîră.

— Păi, făcu şoferul văzînd că i se goleşte maşina, rămîneţi cu toţii în Hălchiu ?

— Da, că sîntem de aici din Hălchiu... Mulţam frumos. Îi răspunseră ei într-un glas.

Şoferul mai zăbovi cîteva clipe în staţie, pe semne ca să se dezmeticească şi, după ce scoase un „Hm !" pentru sine, învîrti cheia de contact şi porni mai departe.

DECLARAŢIA MINISTERULUI AFACERILOR EXTERNE AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA ÎN LEGĂTURĂ CU RELUAREA ATACURILOR AERIENE ALE S. U. A. ÎMPOTRIVA R. D. VIETNAM

Opinia publica din Republica Socialistă România a aflat cu profundă indignare că, în urma hotărîrii guvernului Statelor Unite ale Americii, aviaţia americană a reluat atacurile împotriva R. D. Vietnam, bombardînd centre populate, oraşe şi sate, obiective economice, provocînd distrugeri materiale şi victime omeneşti. Sfidînd cererile insistente ale opiniei publice mondiale de a pune capăt agresiunii în Vietnam, Statele Unite ale Americii săvîrşesc astfel un nou atentat împotriva Republicii Democrate Vietnam — stat suveran şi independent, agravează situaţia din Asia de sud-est şi îşi asumă o grea răspundere în faţa popoarelor din întreaga lume.

Reluarea atacurilor aeriene asupra teritoriului R. D. Vietnam dovedeşte că aşa-zisa „ofensivă de pace" iniţiată la Washington nu a urmărit decît să inducă în eroare opinia publică, constituind un paravan îndărătul căruia S.U.A. au sporit efectivele trupelor lor şi mijloacele de ducere a războiului în Vietnam, au mărit alocaţiile financiare pentru intervenţia lor militară, au pregătit intensificarea agresiunii împotriva poporului vietnamez.

Pe bună dreptate, reînceperea bombardamentelor asupra R. D. Vietnam a stîrnit un val de proteste în rîndurile popoarelor, care văd în intervenţia militară din Vietnam o expresie a politicii agresive a cercurilor imperialiste ce se opun pretutindeni în lume năzuinţelor de libertate şi progres ale popoarelor, încercînd să impună cu forţa armelor rînduieli ultrareacţionare.

Împreună cu celelalte ţări socialiste, cu toate popoarele iubitoare de pace şi libertate, poporul şi guvernul Republicii Socialiste România condamnă din nou agresiunea Statelor Unite împotriva poporului vietnamez şi exprimă un protest energic faţă de reluarea bombardamentelor asupra teritoriului R. D. Vietnam — acte de război făţişe care constituie o încălcare flagrantă a normelor elementare ale dreptului internaţional, un nou pas spre înăsprirea atmosferei internaţionale, un pericol pentru pacea lumii

Ministerul Afacerilor Externe reafirmă poziţia cunoscută a ţării noastre de a sprijini pe deplin punctul de vedere al R. D. Vietnam cu privire la soluţionarea problemei vietnameze, exprimat şi în recenta scrisoare a preşedintelui Ho Şi Min, precum şi programul Frontului Naţional de Eliberare — unicul reprezentant legitim al poporului din Vietnamul de sud.

Guvernul român este de părere că examinarea pe plan internaţional a actelor de război în Vietnam ţine de competenţa Conferinţei de la Geneva din 1954 cu privire la Indochina, iar nu de Consiliul de Securitate al O.N.U

Poporul român cere cu tărie să se pună capăt bombardamentelor aeriene şi tuturor încălcărilor suveranităţii şi securităţii R. D. Vietnam, să fie retrase trupele intervenţioniste din Vietnam, să se aplice acordurile de la Geneva din 1954 cu privire la Vietnam, să se respecte dreptul sacru şi imprescriptibil al poporului vietnamez de a-şi hotărî singur soarta, fără vreun amestec din afară, în conformitate cu aspiraţiile şi interesele sale.

Exprimîndu-şi nestrămutata lor încredere în victoria luptei poporului vietnamez pentru independenţa, suveranitatea, integritatea teritorială şi reunificarea patriei sale, guvernul şi poporul român îşi reafirmă deplina solidaritate şi întregul sprijin frăţesc faţă de această luptă eroică, faţă de cauza dreaptă a poporului vietnamez.

LA ZI LA ZI

Casa de pe Calea Rădăşenilor **din Fălticeni, de care este legată o parte din viaţa şi creaţia lui Mihail Sadoveanu, şi cea din Botoşani, unde a copilărit Nicolae Iorga** şi-au reluat înfăţişarea de odinioară. Ele vor deveni case memoriale.

★

Mai mult de **10 000 de turişti** din Bucureşti, Ploieşti, Hunedoara, Timişoara, Sibiu şi alte localităţi ale ţării **şi-au petrecut duminica la Predeal, Pîrîul Rece, Poiana Braşov, Păltiniş** şi în alte locuri pitoreşti ale regiunii În aceeaşi zi, din Braşov au plecat cu autocarele să viziteze diferite localităţi alţi peste 2 000 de turişti.

★

În Sudul Banatului, la ...lea Mare, se amenajează o rezervaţie botanică. Aici este unicul loc din ţară unde creşte iedera albă pitică şi o liană denumită popular fluierătoare ; agăţîndu-şi jerbele pînă în vîrful stejarilor, ea scoate pe vînt puternic sunete ca din fluier. Dintre plantele ocrotite fac parte şi pinul negru, cu coroana aplecată în jos în formă de umbrelă deschisă.

★

La bazinul acoperit din str. Traian nr. 165, raionul 23 August din Capitală, Şcoala sportivă de elevi nr. 2 organizează, începînd de săptămîna aceasta, **un centru de învăţare a înotului pentru copii între 4 şi 7 ani.** Înscrierile se fac zilnic la sediul şcolii între orele 8—16, tel. 21 55 05.

OCOLUL LUMII PE JOS (IV)

de Al. Dinu IFRIM

— Bărcile la apă ! ordonă căpitanul. Şi — lui Dumitru Dan : Periscopul !... A dispărut în apă... A fost un submarin !

Flacăra neagră a războiului ce se dezlănţuise...

Telegrafistul lansează în eter semnalele S.O.S.

Pe Mediterana, în jur, nu se zăreşte deocamdată nici o navă care ar putea să le vină în ajutor.

Pasagerii se agită pe punte. Dau buzna să-şi ocupe un loc în bărcile care coboară cu scrîşnet de metal. Otgoanele de sîrmă zbîrnîie încordate.

— Copiii şi femeile mai întîi, spune căpitanul. Să urce în prima barcă.

Rătăcit, un băieţaş de vreo cinci ani aleargă îngrozit. Are părul răvăşit, iar pe faţă i s-a întipărit o expresie de groază.

Fuge, dar nu la bărci. A dispărut după catargul plecat într-o parte, la pupă.

Dumitru Dan l-a zărit. Aleargă după el.

— Opreşte-te ! Stai pe loc ! strigă din urmă, cu glas puternic.

N-a înţeles. Sau, poate, n-a auzit. Ţipetele, chemările, forfota de pe punte se învălmăşesc într-un zgomot asurzitor.

Dumitru Dan se apropie încet, să nu-l sperie. Zărindu-l, băiatul dă să fugă, şi mai îngrozit.

Se linişteşte cînd îl vede pe Dumitru Dan aşezîndu-se pe punte, pe un colac de salvare.

— Vino aici, îi face semn, scoţînd binoclul din rucsac. Uite !...

S-a liniştit. Se apropie şi pune mîna pe binoclu.

— Să mergem la bărci, îi spune Dumitru Dan, ridicîndu-l în braţe.

Din învălmăşeală, din pîlcul de femei şi copii, se desprinde o femeie.

Băiatul sare din braţe şi fuge la ea. E mama lui...

Marinarii s-au împărţit în două grupe. O parte au alcătuit un cordon de ordine. Alţii, împreună cu pasagerii mai tineri, dau ajutor femeilor, copiilor, iau loc la cîrma bărcilor.

Căpitanul dă dispoziţii, supraveghează operaţia de salvare.

De jos, de la sala maşinilor, urcă scările un bărbat în bluză marinărească, îndesat, cu fruntea plină de sudoare, cu pete de ulei pe obraz.

— Cu...
Marina...
— Ţinc...
Situaţi...
maşinilor...
Dincol...
tecă valu...

CU E. G. R. — 1 PE GLOB

PE URMELE „CIOCÎRLIEI"

...M-am odihnit destul şi eu, şi elicopterul. Şi acum, din înaltul cerului albastru şi înghețat, privesc cum se deapănă sub noi cîmpii, munți, rîuri... Şi iar cîmpii, şi iar munți, şi iar rîuri. Şi în cele din urmă, iată, aterizăm la *Köln*, vestit oraş german pe malul Rhinului. Oraş străvechi, Kölnul numără azi peste 800 000 locuitori. I se mai spune şi... Colonia. (*Apa de Colonia* poartă numele tocmai după acest oraş !). În afară de noi, în acest ianuarie deosebit de rece pe valea Rhinului, în oraş au mai sosit o mulțime de străini. Şi ca un făcut, toți iau acelaşi drum cu mine : *spre Tîrgul Internațional de mobilă* deschis la Köln. Aud în mai multe graiuri spunîndu-se că Tîrgul de mobilă de aici e unul dintre cele mai mari din lume. În trecere, mă opresc să vizitez universitatea, străveche, înființată în 1388, mă întrețin cu tinerii studenți, veseli şi gata să-mi povestească istoricul cetății lor universitare. De fapt, cu studenții aveam să mă întîlnesc apoi, la tîrg, chiar în standul rezervat mobilei româneşti.

La standul nostru — lume multă. Se interesează de garniturile româneşti de mobilă stil şi mobilă modernă. Mulți vor să atingă cu mîinile lor piesele de mic mobilier, scaunele tîmplăreşti şi curbate, care prezintă un interes sportiv. Cîțiva specialişti discută cu glas tare, apreciind calitățile estetice ale mobilei noastre. La plecare, aflu că la Tîrg expun aproape 1 000 de firme din 21 de țări.

Zbor din nou. De astădată — spre S.U.A. La *Londra* însă, fac o mică escală. Am aflat că Expoziția românească de turism deschisă în acest oraş n-o mai pot vedea decît astăzi, 22 ianuarie.

La expoziție aflu că ea a fost organizată de *O.N.T.-Carpați*, că a stîrnit un viu interes fiind vizitată nu numai de publicul englez, ci şi de către oficialități, conducători ai marilor agenții britanice de turism sau ai unor agenții străine, ziarişti etc.

Noaptea am rămas în uriaşul oraş (peste 12 milioane locuitori) şi multă vreme prin ceața ceva mai străvezie ca de obicei, am admirat ceea ce se putea vedea din panorama oraşului. Iar dimineața — la drum. Peste Atlantic.

Peste Atlantic... Zbor la 8 000 m altitudine şi parcă mă îngrozeşte furia oceanului dezlănțuit. Şi nu-i puțin lucru să afli că între linia mea de zbor şi... fundul oceanului se află nu mai puțin de 11—12 km ! Şi Atlanticul, cînd e furios, bagă spaima şi-n cei mai grozavi lupi de mare. Totuşi, mi-amintesc de o întîmplare în care oamenii au dovedit că tot ei sînt mai tari. Lucrurile s-au petrecut cu vreo 40 de zile în urmă. Traulerul nostru, *„Galați"*, se afla în zona de pescuit Cap Blank, în vestul Africii. Era o vreme aspră. Bătea un vînt de te-ar fi luat de pe punte dacă nu erai atent, şi valurile se ridicau cît casa. Oamenii — vorbesc de cei care nu erau de serviciu — se aciuiseră în cabine, alții pe la bibliotecă... Cînd, deodată, se recepționează un mesaj urgent de pe un trauler polonez — *„Plet wal"* — aflat la vreo douăzeci de mile. Se cerea ajutor grabnic, printr-un medic, pentru un marinar care suferise un accident grav. Doctorul vasului, Victor Niculescu a ieşit pe punte, echipat de plecare. Talazurile negre parcă se făcuseră şi mai sălbatice. Era vorba, însă, de o viață de om şi... cu şalupă, doctorul şi cîțiva marinari au plecat spre „Plet wal". Intervenția doctorului român a salvat viața marinarului polonez. Iar Atlanticul s-a dovedit neputincios să înfrunte tăria omului, a acestui minunat şi inteligent fiu al naturii...

...Acum aştept primul spectacol pe care „Ciocîrlia" îl va da în noul său turneu pe continentul american. La *Washington*. Sala e arhiplină şi, cei care au văzut, rîndul trecut formația folclorică „Rapsodia română", aşteaptă, cu emoție, reîntîlnirea cu cîntecul şi dansul românesc. Eu stau cufundat în fotoliul meu şi mă gîndesc că Ansamblul „Ciocîrlia" a prezentat, pînă acum, cîntecele şi dansurile noastre populare, pe trei continente În Europa a dat spectacole la Moscova, Budapesta, Varşovia, Praga, Sofia... În Asia, spectacolele sale au fost aplaudate în R.P.D. Coreeană, în R.P. Chineză, în R.D. Vietnam. După acest spectacol, la Washington, ansamblul va străbate America de la un capăt la altul, trecînd prin aproape 40 de oraşe. După aceea vor fi oaspeții Canadei, apoi ai Islandei, Suediei, Finlandei, Danemarcei... Şi abia în aprilie, către sfîrşitul lunii va reveni în patrie..

Dar cortina s-a ridicat şi trilurile ciocîrliei au început să zboare prin sală, fermecînd Cel puțin eu, parcă mă văd pe plaiurile atît de dragi ale țării, rămase undeva, în urmă, la mii şi mii de kilometri, dar regăsite parcă în trilurile care izvorăsc de sub arcuşurile ce abia ating viorile... Ropotele de aplauze mă fac să particip din suflet ca ele să dureze tot mai mult. Dar... forțele trebuie păstrate, mai avem nevoie de ele, doar spectacolul abia a început.

Spațiul restrîns şi forțele mele, de gazetar micuț, nu-mi permit să vă descriu întregul spectacol Pot doar adăuga că fiecare cîntec, fiecare dans a fost primit cu entuziasm de spectatori. Iar a doua zi, ziarele au dat şi ele aprecierile lor din care nu pot nici de fel să mă abțin să nu redau cîteva. Agenția *U.P.I.* a transmis că *„Ansamblul folcloric românesc a primit aprecieri entuziaste"*, iar Ziarul *„Washington Post"* a elogiat *„spectacolul viu şi strălucitor"*. *„The Washington Daily News"* nota şi el : *„Orchestra cu naiurile şi țambalurile sale cu taragotul, cobza, fluierul ciobănesc, buciumul... şi cu soliştii săi vocali a fost la fel de încîntătoare ca şi dansul. Costumele lor naționale, neobişnuit de strălucitoare, veselia lor molipsitoare şi precizia dansului viol, le-au adus ovații. A fost un spectacol foarte plăcut"*. Iar *„Washington Evening Star"*, comparînd spectacolul cu o *„explozie de veselie"* concludea : *„O astfel de perfecțiune a dansului, ca aceea a ansamblului românesc, se poate obține... acolo unde, aşa cum este cazul cu acest ansamblu, există o țară în care peste un milion de oameni participă la mişcarea artistică de amatori. Românii au încîntat un public numeros şi entuziast"*

Mie, ce-mi mai rămîne de făcut ?... decît să subsemnez acestor elogii.

GHEORGHIȚA Reporterul

LAOS. O lecție practică pe lotul experimental al unei şcoli dintr-o regiune eliberată.

„LUNA - 9" A ASELENIZAT LIN

Agenția TASS a anunțat că la 3 februarie ora 21,45'30", ora Moscovei, stația automată „Luna-9" lansată la 31 ianuarie a aselenizat lin în regiunea Oceanului Furtunilor la vest de craterele Reiner şi Mari, de pe suprafața Lunii.

Vineri 4 februarie ora 4 şi 50 minute (ora Moscovei) stația „Luna-9" a început să examineze suprafața lunară şi să transmită pe Pămînt imagini ale peisajului lunar. După încheierea cu succes a aselenizării line pe suprafața Lunii, a fost stabilită o trainică legătură radio cu stația „Luna-9". În timpul acestor transmisiuni s-au obținut informații telemetrice care au confirmat funcționarea normală a sistemelor de bord ale stației. Transmiterea imaginilor peisajului lunar s-a efectuat la o comandă de pe Pămînt. Informațiile transmise de stație sînt prelucrate şi studiate. Stația automată a plasat pe Lună două fanioane de culoare roşie purtînd stema U.R.S.S.

Prin aselenizarea unei stații automate Uniunea Sovietică a realizat de fapt pentru prima oară în istorie legătura cu un alt corp ceresc. Puntea radiofonică Pămînt-Lună funcționează. Acesta este unul din rezultatele ultimei experiențe cosmice. Se apreciază că „Luna-9" prin informațiile radiofonice şi prin fotografiile transmise direct de pe suprafața Lunii va permite dezvăluirea unor noi taine ale satelitului Pămîntului care preocupă atît de mult pe oamenii de ştiință.

...e e situația ? se interesează căpitanul, îngrijorat.
...rul îi şopteşte ceva la ureche.
...ți piept ! Ne soseşte ajutor !...
... e gravă : apa a pătruns prin spărtură în sala

... de vas, prima barcă s-a umplut, e arhiplină. Spin...rile albite de spumă, se îndepărtează în larg.

...eştera Albastră din sudul insulei Malta.

S-a desprins de olgonul gros şi a doua barcă, urmînd-o pe prima. Frămîntate, valurile izbesc cu putere, plescăind apa în stropi grei, sfărmîndu-se deasupra capetelor în bucăți sferice ca de gheață.

La a treia barcă se produce învălmăşeală. Se aud țipete.

— Ce s-a întîmplat ? !

— S-a aruncat în apă !

— Nu ştie să înoate, a căzut ca o piatră !

Cîțiva pasageri, cuprinşi de groază, s-au aruncat în valuri. Se agața de ramele bărcilor arhipline, încercînd să se salveze.

O barcă se răstoarnă şi panica devine şi mai mare. Nu trecuse decît trei ani de la marele naufragiu din 15 aprilie 1912, cînd „Titanicul" s-a ciocnit de un munte de gheață. 1 750 de oameni au pierit atunci în adîncul Atlanticului.

Catastrofa era prea apropiată în timp, ca să nu şi-o amintească naufragiații de pe „Expresul de Irlanda" — şi tocmai de aceea panica era mare.

Vasul s-a aplecat într-o parte.

Pe apă — învălmăşeală.

— Aruncă-i colacul ! spune căpitanul unui marinar, arătînd o mogîldeață care iese şi dispare sub apă.

Apoi, pasagerilor : liniştiți-vă, ne-a sosit ajutor !

— Se îndreaptă încoace !

— Un vas...

La orizont, din ceața albăstruie, se iveşte un remorcher.

Bărcile se îndreaptă, una după alta, în întîmpinare. Se opresc lîngă scările ce coboară pe lîngă pîntecul de metal al remorcherului, în apă. Unul cîte unul, pasagerii urcă pe punte...

De vasul naufragiat se desprinde încă o barcă.

Cea de pe urmă.

Căpitanul s-a urcat ultimul. Fumează tăcut, mîngîind cu privirea catargul „Expresului de Irlanda", prăvălit într-o parte, gata să-l înghită apele învolburate.

— Remorcherul care ne-a venit în ajutor, de unde este ? întreabă Dumitru Dan, aflat şi el în ultima barcă.

— Malta... Este la cîteva mile...

Aşadar, o situație neprevăzută.

Naufragiat în insula Malta...

(Continuare în numărul viitor)

DE LA PRIETENII TĂI DE PESTE HOTARE

Pe rîul Irtiş

Este vorba de o interesantă expediție ştiințifică făcută de un mare grup de pionieri sovietici pe rîul Irtiş, cu vaporul.

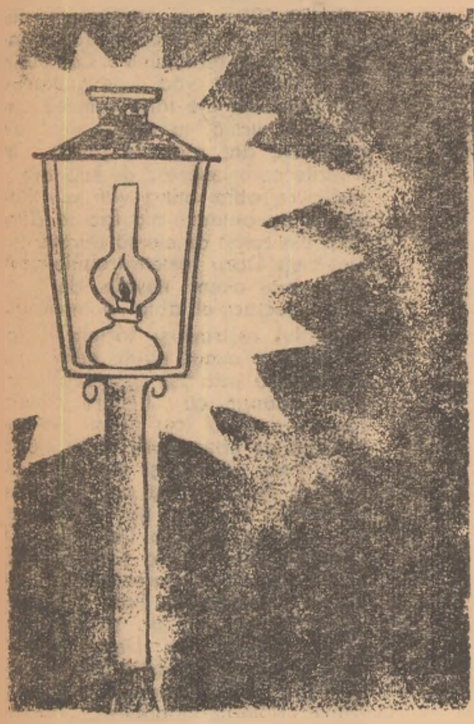
Expediția a fost condusă de V. S. Vajenov, doctor în ştiințe biologice şi alți savanți.

Copiii, sub îndrumarea oamenilor de ştiință care i-au însoțit, au luat probe de apă, au pescuit diferite specii de peşti, au adunat de pe malurile rîului numeroase plante şi minerale rare. De asemenea, copiii au alcătuit o interesantă colecție cu zicători, cîntece şi poezii din foloclorul local.

Păsări de... hîrtie

La Varşovia s-a organizat o „sărbătoare a păsărilor de hîrtie". De fapt, un concurs de zmee. Cum este şi firesc, copiii s-au dovedit buni meşteri în construcția zmeelor. Multe dintre cele înălțate de ei s-au ridicat sus de tot, întrecîndu-se în zboruri în înălțimi cu păsările adevărate.

O comisie de arbitri a acordat diplome pentru cele mai reuşite zmee.

De mii de ani, oamenii s-au obișnuit să considere aurul, metalul rar și cu o ciudată strălucire, drept simbol al bogăției. Milenii și veacuri a durat goana după acest metal miraculos și nenumărate legende au fost țesute de imaginația omenească în jurul fantasticelor bogății ale regelui Cresus, în jurul comorilor lui Nabucodonosor sau a strălucirii palatului și templului lui Solomon... În acele vremuri îndepărtate, cine ar fi bănuit că, mai de preț decît tot aurul din lume, va ajunge un lichid vîscos, rău mirositor și negru, tăinuit în adîncurile pămîntului în

de ing. B. IANCONESCU și I. VOLEDI

cantități uriașe și cu însușiri uimitoare : țițeiul. Oamenii și-au dat seama de unele însușiri folositoare ale țițeiului cu mult înaintea erei noastre. În Mesopotamia, în China și în alte regiuni ale Orientului, acesta era deja exploatat, dar pe scară redusă, potrivit cu nevoile și posibilitățile civilizațiilor de atunci. Există unele dovezi și mărturii care atestă că țițeiul era folosit în construcții și la iluminat, ba chiar și în războaie, la incendierea corăbiilor dușmane. Pînă prin anul 1000, n-au prea diferit întrebuințările lui. Prin veacul XVIII începe să fie întrebuințat mai frecvent la iluminat. Dar adevărata putere, — aceea care i-a atribuit și denumirea de „aur negru", — țițeiul începe să și-o arate în veacul al XIX-lea, cînd oamenii de știință i-au descoperit, prin distilare, nebănuite și uriașe posibilități. Era prin anul 1856, cînd gara orașului Viena a fost iluminată pentru prima oară cu lămpi de petrol. Un an mai tîrziu, pentru prima dată în lume, luminile petrolului străluceau pe străzile unui oraș-capitală — București. Petrolul își vestea astfel glorioasa și lunga domnie...

Originea țițeiului

Dar mai întîi ce este țițeiul ? Ce provenință are și cui îi datorește el misterioasele sale însușiri ? Modul cum s-a format țițeiul în adîncurile pămîntului a preocupat nenumărați oameni de știință. Au existat cele mai diferite și mai ciudate păreri, pînă cînd majoritatea geologilor și chimiștilor au căzut de acord că la originea acestui prețios lichid se află *cantitățile uriașe de organisme animale și vegetale moarte de-a lungul erelor geologice, depuse în scoarța pămîntului și intrate într-un proces de descompunere care a ținut mii și milioane de ani*. Sub acțiunea bacteriilor, la presiuni, la temperaturi ridicate corespunzătoare adîncimilor maxime atinse, s-au format diferite substanțe organice al căror amestec îl constituie țițeiul. Aceasta ar fi — pe scurt, și desigur, mult simplificată — povestea originii țițeiului.

Leagănul industriei de petrol

Și acum, cînd cunoaștem actul de naștere al țițeiului, să-l urmărim de-a lungul epocii sale de glorie care, așa cum am arătat, începe cam prin mijlocul veacului trecut. Nu fără mîndrie, putem afirma că începuturile acestei glorii le-a cunoscut în țara noastră, considerată pe drept cuvînt ca leagănul industriei de petrol a lumii. Într-adevăr, în anul cînd Bucureștiul primea — cel dintîi dintre orașele lumii — luminile petrolului, statisticile internaționale înregistrau pentru țara noastră și prima producție de țiței de pe glob : 275 tone ! Amintind de țara noastră ca leagăn al industriei de petrol se cuvine să spunem că prezența țițeiului la noi a fost cunoscută încă cu sute de ani în urmă... Marele învățat și domnitor al Moldovei, Dimitrie Cantemir, pomenind în „*Descrierea Moldovei*" despre această prezență, scrie între altele : „*Pe Tazlăul Sărat, nu departe de satul Moinești, în ținutul Bacăului, țîșnește dintr-un izvor o rășină minerală amestecată cu apă, cu care țăranii ung roțile carelor. Locuitorii îi zic păcură și spun că dacă i se scoate apa poate fi întrebuințată la lucrări casnice, cu mult mai bine decît rășina arborilor*". De la puțurile primitive din care țăranii scoteau păcura cu găleata și pînă la sondele moderne de astăzi, care extrag milioane de tone de petrol anual, au trecut decenii și veacuri. După cum, mult timp s-a scurs de la mica fabrică de petrol lampant înființată în 1856 de Lupu Mehedințeanu, pînă la Rafinăria Brazi și celelalte citadele ale aurului negru din zilele noastre.

Un tren de 4 000 000 km lungime

Din toate sursele de energie cunoscute azi (vînt, apă, lemn, țiței, gaze, cărbune, energie nucleară), țițeiul și derivatele sale ocupă primul loc în balanța energetică a lumii. Dar țițeiul nu este numai o sursă de energie. Din el se obțin lubrefianții fără de care nici o mașină n-ar putea funcționa, motorină, benzine, parafină, cocs, bitum și multe altele care rezultă din prelucrare. Țițeiul este și o prețioasă materie primă pentru industria chimică. Folosirea lui pe scară largă în această industrie a dat naștere *petrochimiei*, adică industriei produselor chimice derivate din țiței. Petrochimia produce la rîndul ei o serie de produse care servesc ca materie primă sau intermediari la fabricarea cauciucului sintetic, materialelor plastice, firelor și fibrelor sintetice, coloranților, medicamentelor, detergenților și altora.

Față de atîtea utilizări ale aurului negru nu este de mirare că puterea acestuia a crescut considerabil și că oamenii depun eforturi să găsească mereu noi surse de țiței. Să facem o mică socoteală : din 1857, cînd, așa cum am arătat, statisticile au înregistrat prima producție de petrol, și pînă în 1957, cu alte cuvinte într-un secol, omenirea a consumat aproape 12 miliarde tone țiței. Încărcată în vagoane-cisternă, această cantitate ar putea alcătui un tren de cca. 4 000 000 km lungime ! Dacă ținem seama că aproape jumătate din această uriașă cantitate s-a consumat numai după cel de al doilea război mondial, putem înțelege la ce nivel de dezvoltare a ajuns tehnica folosirii aurului negru în zilele noastre !

Nu e de mirare, deci, că, mai ales după terminarea războiului, aproape toate țările lumii, fără nici o excepție, nu au crutat nici un efort pentru a găsi țițeiul și a-și asigura nevoile de consum. De unde să și-l procure ? Pentru a ști lucrul acesta e necesar să cunoaștem răspîndirea lui pe lume.

Petrolul în lume

Continentul nord-american poate fi considerat ca cel mai activ continent în ce privește extracția țițeiului. Regiunea din jurul golfului Mexic produce ea singură mai mult de jumătate din producția întregului continent și circa un sfert din producția lumii. Aceasta atribuie Statelor Unite primul loc din lume în rîndurile țărilor producătoare. Pe locul doi se situează Venezuela, prin producția excepțională pe care o are bazinul Maracaibo de pe țărmul Mării Caraibelor. Cu toate acestea, continentul sud-american se plasează abia pe locul trei în rîndurile continentelor producătoare de țiței. Al doilea loc îl ocupă Asia, care cuprinde regiunea petrolieră din jurul golfului Persic, respectiv întreaga peninsulă Arabă, Iranul și Irakul.

Micul stat Kuweit, așezat în fundul golfului Persic, ocupă al patrulea loc din lume, imediat după U.R.S.S., între țările mari producătoare de țiței.

În ce privește continentul european, țara noastră se situează între țările producătoare pe locul 2, după Uniunea Sovietică.

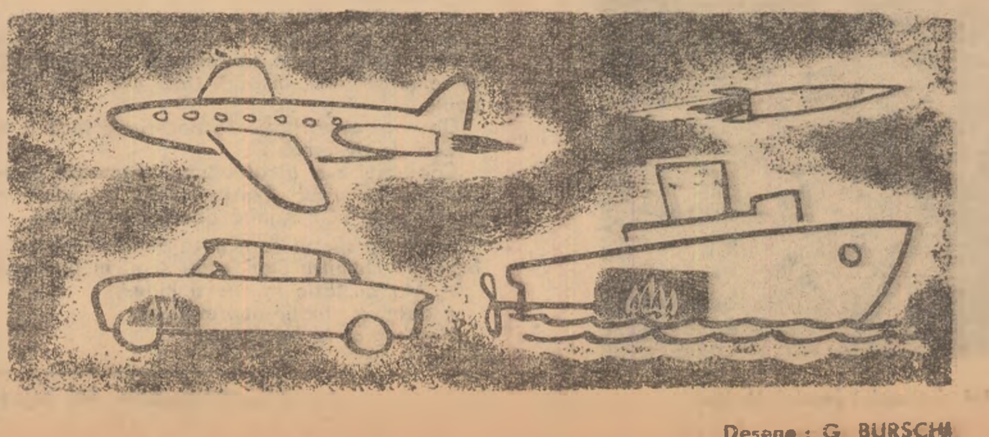
„Aurul negru" va ține veșnic ?

Pe drept cuvînt, dragi cititori vă veți întreba : „*Bine, dar rezervele de țiței ale lumii sînt inepuizabile ?*" Desigur că nu ! Unii specialiști au făcut nu de mult socoteala că în momentul de față omenirea are asigurată o rezervă de țiței, care chiar la un ritm sporit de consum, poate dura cel puțin pînă în anul 2000.

Dar, în afară de rezervele cunoscute, se mai poate conta și pe unele necunoscute deocamdată, din regiuni necercetate.

Există și suprafețe uriașe pe glob, despre care se poate afirma cu certitudine că ele conțin în adîncurile tăinuite ale scoarței rezerve mari de țiței. Unele din aceste rezerve se află pe continentul african, cel mai puțin cercetat de altfel... N-a devenit Libia abia de curînd una din țările mari producătoare de țiței ? Nu este oare Sahara Algeriană una din viitoarele mari producătoare, așa cum o indică, de altfel, de pe acum, exploatările din această regiune ?

Și totuși, odată și odată, rezervele de petrol ale lumii vor secătui... Cînd se va-ntîmpla acest lucru, e greu de spus. Ceea ce este sigur, e faptul că înainte ca ultima picătură de țiței să fie extrasă și consumată, mintea omului va ști să înlocuiască „aurul negru" cu alte izvoare de energie, cu alți lubrefianți, cu alte materii prime pentru industrie. Pînă atunci „aurul negru" este și rămîne una din bogățiile de neînlocuit ale omenirii.

Desene : G. BURSCHI

Desen : Stela CREȚU

Din nou, cei mai buni patinatori de viteză din țara noastră și-au dat întîlnire în minunata stațiune de la poalele Ciucașului — Tușnad. Aici, pe uriașa oglindă de gheață a lacului alpin Ciucaș, în prezența sutelor de oameni ai muncii veniți la odihnă, timp de 3 zile „viteziștii" noștri și-au disputat întîietatea pentru cucerirea titlurilor de campioni ai țării

Ca și în anii trecuți, la actuala ediție a campionatului republican, alături de seniori, au participat și nenumărați copii și juniori.

Am urmărit cu atenție evoluția celor mai buni copii prezenți la startul marii competiții O impresie deosebită ne-au făcut-o pionierele DULAMĂ MARIA din Cluj, și NIMEREALA RODICA, din București. La categoria 10—12 ani, Dulamă Maria, dovedind, pe lîngă o bună pregătire fizică, și multă voință și dîrzenie, a cîștigat detașat toate cele patru probe înscrise în finala campionatelor, cucerind astfel titlul de campioană a țării la 100 m, 200 m, 300 m și 500 m.

O comportare deosebit de frumoasă a avut și Nimereală Rodica, o veche cunoștință în patinajul de viteză românesc. Rodica, deși nu are decît 13 ani, cu victoria dobîndită la actuala ediție a campionatului a reușit să cîștige de 3 ori consecutiv titlul de campioană a țării, la categoria ei de vîrstă (13—14 ani). Performanțele realizate de Nimereală Rodica în probele de 100 m (14,2 sec.), 200 m (26,4 sec.), 300 m (40,3 sec.) și 500 m (68,3 sec.) sînt viu comentate de către specialiști, ele fiind considerate ca performanțe de o mare valoare pentru vîrsta ei. Este foarte îmbucurător faptul că Rodica a înregistrat mari progrese de la un an la altul, atît în ceea ce privește condiția fizică cît și ținuta în concurs.

Dintre băieți, la categoria 10—12 ani, s-a remarcat pionierul NIMECS EMIL, din Cluj, cîștigătorul probelor de 100 m, 200 m și 300 m, și GALL ALEXANDRU, din Tîrgu Mureș, clasat pe primul loc în proba de 500 m. La categoria 13—14 ani, pionierul COROȘ LUDOVIC a cîștigat probele de 300 m și 1 000 m, reușind, în acest fel, să se numere printre campionii țării la această categorie de vîrstă.

Performanțele realizate de băieți sînt însă inferioare celor înregistrate de fete, de unde se poate trage concluzia că ei trebuie să dovedească mai multă ambiție și dîrzenie, să acorde o mai mare atenție pregătirii fizice și ținutei în concurs.

În afară de bucuria victoriei, marea întîlnire de la Tușnad a însemnat pentru toți copiii și un minunat prilej de a învăța din experiența celor mai vîrstnici, a seniorilor.

În acest sens, cuvintele *antrenorului federal FLORIN GAMULEA* sînt edificatoare : *„Federația noastră de specialitate a considerat întotdeauna că organizarea campionatului republican de patinaj-viteză, cu participarea la un loc a seniorilor, juniorilor și copiilor, dă cele mai bune rezultate. De ce ? Pentru că astfel copiii și juniorii îi văd la „lucru" pe cei cărora vor să le semene. Ba, de multe ori, în orele de antrenament, seniorii sînt aceia care dau îndrumări precise, folositoare micilor patinatori".*

Nimereală Rodica

Un NOU CAMPION?

La început, ticăitul cronometrelor care-i însoțesc pe performerii marilor concursuri este acela al inimii cîtorva colegi emoționați de primii pași ai viitorului campion — deși nimeni nu știe că va fi campion... La început, tabela de marcaj nu este nici ea altceva decît o tablă școlară și — tot la început — foile de arbitraj sînt file din bloc-notesul profesorului de educație fizică

Așadar...

Mare concurs de gimnastică ! Probe libere și impuse ! Exerciții la sol ! Arbitru, antrenor și comentator, tovarășul profesor de educație fizică Ștefan Constantin ! Juriul concursului primește înscrieri ! Grăbiți-vă !

Poate că acest concurs nu e tocmai „mare", poate că denumirea de „juriu" acordată celor cîțiva pionieri aleși spre a da note participanților e cam pretențioasă. Domnește însă o atmosferă caldă, de competiție, care e întotdeauna aceeași, fie că ne găsim la Jocurile Olimpice, fie — ca în cazul nostru — la școala din Coșoveni, regiunea Oltenia.

Există de toate în acest concurs : și favoriți, și surprize, și situații neprevăzute ! La fete, favorită pare a fi Albu Florica, dintr-a VII-a. E zveltă, energică, și — lucrul cel mai însemnat, are talent. Colega ei, Radu Georgeta, pare mai puțin îndemînatecă. E rotofeie ca un bulgăraș... Nu se văd de loc mușchii și reflexele rapide ale sportivului !

„Podul", „Saltul peste cap", „Lumînarea", „Coșulețul" și alte figuri se succed. Pioniera — secretară de concurs notează calificativele date de juriu. Răsună aplauze, încurajări..... Și iată situația neprevăzută : „Bulgărașul" obține în unanimitate 10, în vreme ce Florica, favorita, trebuie să se mulțumească cu 9 ! Calmul, voința, pregătirea sîrguincioasă și-au spus cuvîntul ; Georgeta, fata care nu seamănă de loc a... balerină, a dovedit totuși multă suplețe, putere, rezistență și grație cîștigînd concursul !

Nici surpriza n-a întîrziat să se arate : locul întîi a fost împărțit de Georgeta, care — rețineți bine — e într-a VII-a, cu micuța Ivan Victoria din clasa ...a II-a! Victoria a obținut și ea calificativul 10, concurînd de la egal la egal cu colegele care au aproape dublul vîrstei ei. Ba a executat chiar un exercițiu în plus, *„roata cu o singură mînă"*, și totul cu atîta ușurință încît nici n-a găsit cu cale să-și scoată băsmăluța !

Și băieții au un „as" : pe Grigore Marian, notat cu 10 El vrea să execute chiar și așa-numitul *„salt mortal"* dar, pe bună dreptate, tovarășul profesor încă nu-i dă voie Într-adevăr, Marian trebuie să se întărească în continuare prin exerciții simple. Mai tîrziu, vom vedea !

Se naște un campion, se naște o campioană... Oare *Georgeta ? Sau Elena ? Poate Marian ?* Încă nu știm precis numele viitorului maestru. Amănuntele, peste cîțiva ani, cînd carnețelul tovarășului profesor Ștefan Constantin va ceda locul foilor de arbitraj ale marilor concursuri !

Ovidiu ZOTTA

Se naște o ECHIPĂ

În acest moment atacă echipa nr. 1 ; Dumitrescu driblează, pas spre Caramlău, încă o combinație între cei doi și Dumitrescu trage lateral... Dar Ionescu — formidabil —, Ionescu apără !...

Nu sîntem pe stadionul „23 August", și Ionescu nu e portarul naționalei de fotbal, ci... un puști cu tichie, care s-aruncă elastic și prinde mingile „ca la carte".

De mult timp, aici, la Școala generală nr. 12 din Craiova, se joacă handbal pe apucate, se încropesc echipe de-un ceas, se fac fente spectaculoase, se dau goluri „de zile mari"... Dar, nu există o „echipă". Se strîng cîțiva, se împart în „echipa nr. 1" și „echipa nr. 2" sau, „echipa lui Marcel" și „echipa lui Lucian"... În altă zi, se împart altfel și așa se face că școala are zilnic cîte două-trei echipe dar... n-au susținut nici un meci „serios" cu altă echipă, n-au participat la nici o întrecere fiindcă... n-au echipă.

Dar, de la o vreme, Caramlău parcă se înțelege mai bine cu Dumitrescu, iar Popa Marcel cu Iscru Ion ; în plus, Murgășanu Ilie s-a „specializat" la „bombe", Iordache Nicolae, la trasul prin plonjon și... sub ochiul de specialist al profesoarei de sport și instructoare superioară Petrea Maria, echipa nr. 1 a început să cuprindă cam aceeași oameni : Popa Marcel, Ionescu Ștefan, Murgășanu Ilie, Caramlău Lucian, Dumitrescu Mihai, Iordache Ștefan, Iscru Ion, Radulescu Viorel etc.

Desene : Puiu MANU

Iată-l pe Dumitrescu, „Hnat" al echipei, care face derută în careu cu fentele și șuturile prin evitare, iar mingea zboară pe unde nici nu te gîndești. Cînd nu-i merg fentele, echipa are altă soluție : „bombele" lui Murgășanu de la mijlocul terenului, iar dacă apărarea adversă „s-a prins" și la tactica asta, poftim atunci de-l mai oprește pe Iordache să se arunce în careu și să tragă din cădere.

— Popa Marcel — spune instructoarea — dintr-un băiat „năzdrăvan", independent, cam egoist, s-a metamorfozat în dirijorul echipei. Are calm are... spirit de echipă ; e de mirare, dar acesta-i adevărul.

M-am convins imediat. Calmul e foarte util în apărare și oricît de bine-ai trage pe poartă trebuie să te și aperi. O echipă care nu știe să se apere, nu e o „echipă", ci o ceată de bătăioși care se năpustesc în dezordine spre poarta adversă.

Iată un atac al echipei nr. 2 construit cu multă migală. Dar apărarea e la datorie.

— I-am învățat să se apere cu un „zburător" în fața care să atace direct ; restul se apără pe semicerc, ne informează conducătoarea „lotului".

Urmează contraatacul... și, gol !

*

Intr-o recreație, un megafon invizibil a răspîndit ca fulgerul, în curtea Școlii nr. 9 din Craiova, o veste scurtă: — „Alo ! Aici Școala nr. 12. Avem echipă ! Avem echipă !"

Ilie TRAIAN

DE VORBĂ CU CITITORII

INSCRIPTII PE... O SERVIETA CU BUCLUC

Dacă vei ajunge în mîinile celor doi viteji, te rog, dragă servietă, să le spui din partea mea că nu le admir curajul, nici eu, nici colegii mei, care ne purtăm civilizat, respectăm regulile de circulație. Pe Alexandru și Mihai îi sfătuim să nu mai repete cele întîmplate.

LUPESCU LAURENȚIA
Școala gen., com. Ciocănești, raionul Vatra Dornei

Oare cine a fost în pierdere, dacă Alexandru și Mihai s-au chinuit să meargă agățați de mașină ? Numai ei doi ! Acum au pierdut o servietă. Se putea însă să piardă mult mai mult, poate chiar viața.. De aceea, nu cred că merită să stai ca un caraghios agățat, cu „frica în sîn", tot timpul, că vei cădea. Poate că experiența aceasta le-a servit eroilor.

URSA LUCIA
com. Dumbrava, raionul Toplița

Dragi prieteni, vă aduceți aminte de „Servieta cu bucluc", apărută în gazeta voastră? Cele scrise mai sus sînt cîteva dintre părerile corespondenților noștri, care au citit această întîmplare.

La redacție au sosit sute de astfel de scrisori din toate regiunile țării, din Suceava, Oltenia, Galați, Ploiești... Iată doar cîteva nume ale celor care ne-au scris : Duinea Ștefania, **Fărcașele, Caracal ;** Popa Maria — **Buzău ;** Nicorei Ștefan — **București ;** Pura Daniela — **Ploiești ;** Buzatu Marieta — **Podari, Oltenia ;** Nicolae Alexandra — **Costești, Buzău ;** Roșca Petre — **Erghevița, Tr. Severin ;** Păpară Nicolae — **Tîrnava, Brașov ;** Sandulache Marian — **Ploiești ;** Pînzaru Maria — **Focșani;** Ghimeș Nicușor — **Comănești ;** Danciu Viorel — **Cluj ;** Marin Elena **Fălticeni ;** Neagoe Zaharia — **Teslui, Slatina ;** Șerban Cecilia — **Platonești, București.**

Mulțumim tuturor cititorilor noștri, care au răspuns la intrebarea „Ce v-a plăcut mai mult ?" din „Scinteia pionierului".

Glas de bucium

Versurile : Crișan CONSTANTINESCU

Muzică : Laurențiu PROFETA

U-hu, u-hu-u...
Mult mi-e drag cînd glas de bucium viu răsună
Şi ne cheamă către culmi cu voie bună.

Refren :

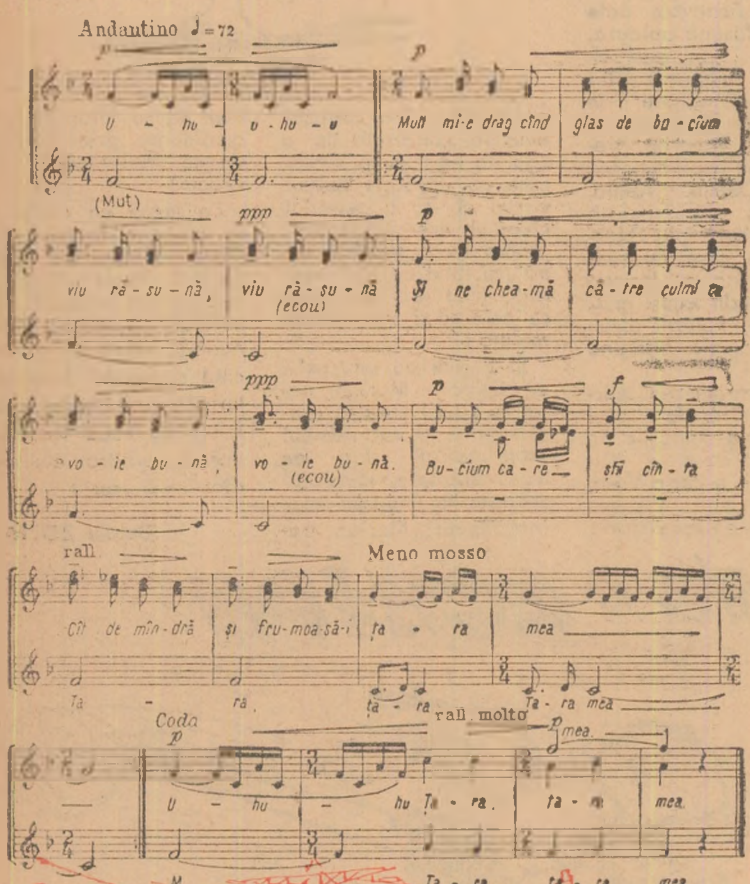
Bucium care știi cînta
Cît de mîndră și frumoasă-i țara mea.
U-hu, hu...

Tu-mpletești în notele soliei tale
Tril de ciocîrlii și freamăt de furnale.

Refren :...

Tu ne povestești în zori și-n nopți cu stele
Despre chipu-ntinerit al țării mele.

Refren :...

Iată-i pe pionierii Vîlcoci Viorica și David Petre, cititori pasionați, într-unul din desele lor popasuri la biblioteca sătească din Popești Leordeni, raionul N. Bălcescu, București. Luna cărții la sate îi poate întîlni în sălașul prietenelor sărbătorite : cărțile !

SÎNT UTECIST

Cravată roșie
Te las aici,
Lîngă caietele mele de școală
Pe care-am înflorit cu cerneală
Primele litere, trecerea anilor.
Te las aici,
Lîngă pînzele mici
Pe care-am cusut cu arnici
Insigna cu flăcări
Și zborul cocoarelor.
Te las lîngă creioanele care
Mi-au tremurat adesea
Neascultătoare
În mînă.
Te las lîngă păpușile mele
Cu ochii sclipitori de mărgea.
Te las, cravată roșie, stăpînă
Peste copilăria mea.

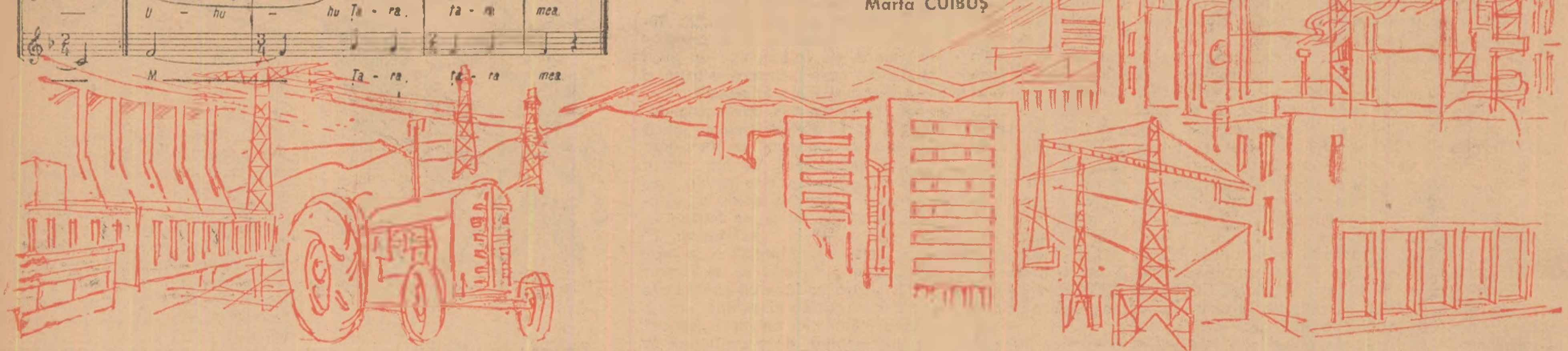
Marta CUIBUȘ

STEAUA CU CINCI FULGERE

EROILOR UTECIȘTI

Orbitele armelor zvîrliră sălbatic
Cordoane încrucișate, lungi de jeratic
Ucigașii, cu ochii măriți în orbite,
Au rămas rătăciți în clipite
Armele argintate sonor,
Au căzut din instinct, la călcîiele lor...
Trupuri, luminînd, cădeau sub zenit.
Visul lor tînăr a rămas neclintit.
Și steaua roșie, prin văzduhul furtunii,
Urca cu cinci fulgere spre zarea Comunii.

Nicolae BULGARU

Legenda cărții

Îmi umplui, găsii cu cale
filele, cu animale.

Parcă mă cuprinde frica
răsfoindu-mi cărticica.

Dintre rimele perechi
coame cresc și sar urechi,

și-ntre stihuri se înnoadă,
negru, cîte-un fleac de coadă

și cînd gata-s s-o deznod
șoareci, titlurile-mi rod

și pe fiecare coală
se semnează cu cerneală.

Nu mai știu de-s autor.
Cartea e a mea ? a lor ?

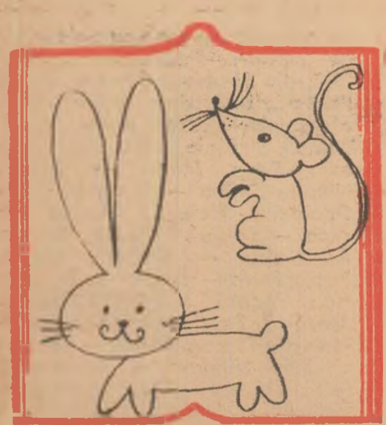
Dacă se mai bat și rag
dau din umeri, mă retrag

și sub toamnă și sub stele
fac o carte fără ele,

care, chiar de e frumoasă
pare o pustie casă.

Fără mare tărăboi
vin cu toatele-napoi.

Eu le dojenesc. tăcut
...Și-o luăm de la-nceput...

Gheorghe TOMOZEI

CEASORNICUL

De cu seară pînă-n zori,
Ești tot timpul călător
Iar din zori pîn' la' nserat,
Nu te saturi de umblat.
Spune-mi, tu n-ai obosit
Alergînd spre nesfîrșit ?

Tica-tac, tic-tac, mereu...
Așa te-am cunoscut eu,
Tata și bunicu-meu.
Vine-o zi și alta pleacă.
Tu o ții tot într-o joacă
Faci un semn doar, din mustață
Și schimbi oamenii la față.

Petre GHELMEZ

Poveste fără cuvinte...

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361